

VANILKOVÝ

KOKTEJL

MLADÉHO

WERTHERA

Marek Blažíček

Drahomíra Klofáčová

Obsah:

Dvě verze stejného příběhu

První verze: **Baron Prášil** v **chilli** omáčce

1 - 17

Druhá verze: **Vanilkový koktejl** mladého Werthera

18 - 58

Baron Prášil
v **chilli** omáčce

Baron Prášil

Sundávám ze svojí postele prostěradlo a natahuji ho na sebe.

Jsem v něm jako larva. Co se ze mě asi vyklube?

Mrskám se tu. Připadám si tak sám.

Když si část prostěradla přetáhnu přes hlavu, mohlo by mě chránit před světem okolo... Mohlo by... ale ne, to je samozřejmě nesmysl.

Stejně tuhle realitu nemám rád. Někomu pohled na ni může asociovat med, mně však připomíná především ztvrdlou smůlu.

Ze ztvrdlé smůly se nedostanete. Nepohnete se v ní ani o píd'.

V realitě je to stejné. Nejhorší na ní je, že vlastně neexistuje.

Chová se jako mýtus, ale tím, že ji všichni v jednom kolektivním pomatení uznávají, se stává skutečností.

Toxicita myšlení, které si uzurpuje nárok na to, aby jediné jeho verze interpretování reality byla uznána za správnou, se rozšířila do vod lidstva, aniž by proti tomu kdokoliv zakročil.

Každý si úzkostlivě dřepí na lepu svého přesvědčení.

Leží na lži.

Myslíte si, že plácám blbosti, co?

Hm... jak bych vám to vysvětlil jednoduše?

Představte si, že jsme ve stejné místnosti a vidíme v ní stejný stůl.

Máte to? No a to je právě špatně!

Oba nemůžeme vidět stejný stůl nebo stejnou židli!

Pozor, ať vám nevypadnou panenky, protáčíte je vskutku zběsile.

Kdyby už nic jiného, tak musíte uznat to, že se každý setkáváme s tímto předmětem v jiném životním kontextu. Já jsem teď vyhrál čtyři míče ve sportce a vám právě zemřel partner. Můj stůl je zalitý sluncem, co u vás?

Tak jak mi pak budete tvrdit, že existuje něco jako pravda?

Když už tenhle absolutně impotentní argument cokoliv jako obraz objektivní reality rozpouští.

Už v dětství mě fascinovala postava Barona Prášila. Baron Prášil, který vždy rozpráší prach toho, co ostatní nazývají pravdou, na podrážce svých bot.

Stahuji ze svojí hlavy prostěradlo a rozhlédnu se po pokoji.

No jo, vždyť už je ráno! Padám z postele na zem.

Začínám se plazit po podlaze.

Bezmocně buším do parket, tu a tam nějakou vyrvu a mlátím se s ní do hlavy, abych se skutečně probudil.

Abych se skutečně probudil...

Z hlavy mi začíná téct krev. Rozmatlávám si ji po obličeji.

Co se to se mnou děje?

Celé to začalo dřív, jednoho rána, které bylo tomuhle vlastně dost podobné.

